

PŘEROV-VSETÍN

PŘÍLOHA Z PRAVODAJE – VHK VSETÍN

11.01.2012

MS žen do 18 let v Přerově 30.12.2011–7.1.2012

Přerov – Úvodní dny nového roku byly na přerovském stadionu plné hokeje, ale nikoliv toho tradičního mužského. Konalo se zde totiž mistrovství světa dívek do 18 let, na které bude celá hokejová veřejnost úžasně vzpomínat. Z podceňovaného šampionátu se totiž stal obrovský svátek s neskutečným diváckým zájmem, který výrazně překonal turnaje z let minulých. Jen zápasy v Přerově zhlédlo celkem 11700 diváků, což byl ve srovnání se Zlínem, hlavním centrem mistrovství, počet více než dvojnásobný. Velmi potěšující byla také slova členů organizačního výboru. „Šampionát dopadl v Přerově po organizační i divácké stránce výborně a všichni jsme velmi spokojeni,“ potvrdil Karel Hornický, zástupce Českého svazu ledního hokeje.

Můžete na úvod říci, jak dlouho probíhaly přípravy na šampionát dívek do osmnácti let?

Karel Hornický: Přípravy probíhaly poměrně krátce, protože jsme na všechno měli jen zhruba čtyři měsíce. Po rozhodnutí, že mistrovství bude hostit Česká republika se musely vytipovat vhodné lokality, kde by bylo možno dívčí mistrovství světa uspořádat. Nakonec padla volba na Zlín a Přerov, takže se všechny přípravy už potom mohly naplno rozjet.

Jakým způsobem přípravy probíhaly, můžete je trochu popsat?

Karel Hornický: Nejdříve bylo potřeba zajistit si všechny informace o místech, kde se mělo mistrovství hrát a poté bylo samozřejmě nutné zajistit podmínky pro všechna družstva. Dělal se rozlosování, které se posílalo k potvrzení na všechny hokejové federace a na obou stadionech bylo potřeba připravit zázemí, aby všechno proběhlo hladce.

Čtyři měsíce určitě není zrovna dlouhá doba, práce na přípravách byly náročné, vidíte?

Karel Hornický: Ano, máte pravdu. Byly to čtyři měsíce hodně permé práce. Museli jsme navštívit jednotlivá města a jejich zimní stadiony, zjistit, jak je to s reklamami, které tam kluby mají. Dále bylo potřeba zjistit, co všechno se musí vytvořit. Mezinárodní hokejová federace má v tomto smyslu manuál, který omezuje práva na reklamu, co smí a co naopak nesmí být na ledě nebo na mantinelech, ale i na dalších místech. Opravdu to byla velká dřina a než padlo úvodní bule, tak si každý z lidí, kteří pracovali v organizačním výboru, sáhli na dno svých sil. Připravit takový šampionát během krátké doby bylo hodně

náročné.

S jakými pocity jste přijížděl do Přerova?

Karel Hornický: Věděl jsem dopředu, že v Přerově jsou lidé, kteří umí ochotně pracovat. Do mých pocitů se ale trochu vkrádala myšlenka, že nevím, jak budu v neznámém prostředí přijat. Zda-li dáme ten tým opravdu dohromady. Po mém příjezdu, kdy jsme se všichni sešli a rozdělili si úkoly, jsem byl ale velmi potěšen. Už jsem věděl, že náš pracovní tým potáhne za jeden provaz. Tak to bylo po celý týden a tímto bych chtěl všem poděkovat.

Čekali jste, že se bude šampionát těšit tak obrovské návštěvnosti?

Karel Hornický: Ani v nejmenším! Počty diváků na zápasech byly pro nás všechny obrovským překvapením. Zájem diváků v Přerově postupně narůstal, protože zde hrála Kanada. Také ve Zlíně jich chodilo hodně, tam byl zase velký zájem o tým Spojených států. Návštěvy v Přerově pak vyvrcholily zápasem o páté místo, kdy na naše hráčky přišlo téměř tři a půl tisíce diváků. To bylo před začátkem mistrovství naprosto neočekávané. Měl jsem při sledování toho zápasu moc krásné pocity, že i na ženský hokej dokáží diváci udělat takovou atmosféru.

Bylo opravdu neuvěřitelné, jak si podle mnohých podceňované mistrovství v Přerově přitáhlo diváky.

Lubomír Svoboda: Přerovský divák má rád hokej, to všichni víme, ale i pro mě byla návštěvnost na zápasech hodně velkým překvapením. V Praze jsem při jednáních sliboval, že 400 až 500 diváků by mohlo přijít a tehdy mi nikdo nevěřil. Přišla se podívat spousta lidí, protože to

bylo zase něco nového. Chodili na stadion i lidé, které tady běžně jinak nevidíme. Odpolední zápasy navštěvovaly spíše rodiny s dětmi, večer už to byla ta naše tradiční hokejová veřejnost, která určitě nelitovala. Po hokejové stránce byly zápasy moc pěkné, zvláště v podání Kanady, jejichž hráčky výborně bruslily a perfektně střílely. Myslím si, že i fanoušek mužského hokeje si při takových zápasech přišel na své.

Mluvili jste o tom, že celý týden měl hladký průběh. Museli jste řešit vůbec nějaký problém, dejme tomu trochu zásadnějšího charakteru?

Karel Hornický: Kromě drobných věcí, které vykrystalizovaly z hodiny na hodinu, že bylo třeba někde doplnit vodu, nebo zajet do lékárny, se žádné větší problémy nevyskytly. Všechny týmy byly v Přerově hodně spokojeny a pochvalovaly si také ubytování, stravování a vše kolem toho. Pokud bylo něco potřeba, tak se to okamžitě řešilo ke spokojenosti všech.

Celý rozhovor najdete na www.hokejprerov.cz

MASKOT NADCHL, CHCEME JEJ I NA ZUBRŮ

Měli jste v Přerově neskutečného maskota, který stále bavil diváky od těch nejmenších až po dospělé. Neuvažujete o maskotu i na vaše druholigové zápasy Zubrů?

Máte pravdu. Náš maskot v Přerově nadchl i představitele hokejového svazu a pomalu si řekl o smlouvu na hokejové mistrovství světa mužů (smích). Všichni z něj byli nadšení, byla to výborná věc a měli jsme šťastnou ruku při jeho angažování.

O maskotovi na druholigové zápasy uvažujeme už delší dobu, protože zvláště při zaplněných tribunách dokáže podpořit fantastickou atmosféru. V letošní sezoně se nám to už bohužel nepovede zrealizovat, ale určitě bychom chtěli do budoucna nějakého „zubráckého“ maskota. Jde spíše o vytvoření návrhu, grafického ztvárnění a vlastní výrobu.

Celý rozhovor v úterním Deníku a pátečním Novém Přerovsku

JANA CHYTILOVÁ OD OTTAWA SENATORS FOTILA V PŘEROVĚ

První otázka nemohla směřovat jinak, než na její přesun ze Slovenska do daleké Kanady. Jak se vlastně Jana Chytilová do zámoří dostala? **“Narodila jsem se v Liptovském Hrádku. Můj otec je Čech, ale moje máma je Slovenka. V roce 1969 jsme utíkali, zdá se mi, že přes Vídeň, ale byla jsem ještě malá. Z Vídně jsme pak šli do Kanady. Tam jsme pak bydleli celou dobu,”** vypráví.

Lidí, kteří dokáží spojit svůj koníček s hokejovým snem je však málo. Hokej ji velmi baví, což samozřejmě přiznává. **“Ze začátku mě hrozně moc bavilo se na hokej koukat. Nestává se, že by hráči na ledě nic nedělali. Když jsem byla mladá, tak si pamatuji, že s celou rodinou jsme se dívali na mezinárodní zápasy a vždycky jsme fandili Československu.”**

Později už nešlo jen o zápasy reprezentací, ale také o slavnou NHL. Cesta do ní ovšem byla hodně klikatá. **“Táta fotil pracovní a hokej ho bavil stejně jako mě. Díky tomu jsem dostala chuť na focení i já. Nikdy jsem nestudovala žádnou školu, která by měla s focením něco společného. Jsem inženýrka a pracovala jsem v jedné obrovské firmě, ale ta bohužel zbankrotovala. Najít tehdy práci bylo hodně složité, ale řekla jsem si, že to zkusím a začnu vydělávat focením,”** povídá o svých začátcích.

K působení v NHL jí rozhodně nahrálo také to, že to na zápasy měla, co by kamenem dohodila. **“Bydlela jsem nedaleko stadionu. Navíc jsem ještě dělala překladatelku, pomáhala jsem některým českým a slovenským hráčům s angličtinou. Mezi mnoha můžu jmenovat hráče jako Martin Havlát, Marián Hossa, Karel Rachůnek, který však nedávno tragicky zemřel, Stanislav Neckář a další. A když jsem se potom spojila s člověkem, který oficiálně fotil pro Senators, začali jsme pracovat dohromady. Fotíme teď spolu pro NHL a děláme i turnaje, jako je právě ten současný ve Zlíně a v Přerově,”** představuje krátce svoji aktuální činnost.

V České republice je Jana Chytilová teprve podruhé a spatříte ji na všech zápasech mistrovství světa žen do 18 let, které se hrají na přerovském ledě. **“Fotila jsem už turnaj ve Švýcarsku a byla jsem oslovena, jestli přijedu i do Česka. Fotky dělám pro hokejovou Síň slávy a také pro IIHF. Vždycky jsem chtěla fotit ženský hokej, protože mě hodně baví,”** přiznává lámanou češtinou.

Celý rozhovor s fotografkou na

www.hokejprerov.cz

